Γιώτα Αργυροπούλου: Εις μνήμην*

Γιώτα, αγαπημένη μας ποιήτρια
Γιώτα, συναδέλφισσα
Γιώτα όμορφη και πάντα χαμογελαστή
Τα ιώδη ράμματα της αυγής/ας σου κλείσουν απαλά τα μάτια[1]*,*
στίχοι που η Γιώτα είχε αποδώσει στη Σαπφώ, αλλά ταιριάζουν απόλυτα και στην ίδια, τη δική μας Γιώτα.

Η Γιώτα Αργυροπούλου- Βλαχογιώργη γεννήθηκε το 1960 στους Κωνσταντίνους Μεσσηνίας. Σπούδασε Φιλολογία στη Φιλοσοφική σχολή Αθηνών και από το 1990 εργάστηκε ως καθηγήτρια φιλόλογος στη Μέση Εκπαίδευση, σε σχολεία της Μεσσηνίας. Κόσμησε την κοινότητα των φιλολόγων με το εκπαιδευτικό της έργο, την αγάπη της για τους μαθητές της, με την έγνοιά της ως υπεύθυνη βιβλιοθήκης να τους μυήσει στον μαγικό κόσμο της λογοτεχνίας και της ποίησης, να τους βοηθήσει να ανοίξουν τα φτερά τους, να γίνουν καλύτεροι άνθρωποι.

Σήμερα το Δ.Σ. του Σ.Φ.Μ. και εγώ προσωπικά, ως πρόεδρος, την αποχαιρετούμε με απέραντη θλίψη. Η Γιώτα Αργυροπούλου για 12 ολόκληρα χρόνια, υπήρξε ενεργό μέλος του Συνδέσμου. Η παρουσία της ήταν καταλυτική και καθοριστική. Εκείνη πρώτη μας παρέσυρε στο χώρο και το χορό της ποίησης, μας έφερε σε επαφή με ζώντες ποιητές, οργάνωσε εκδηλώσεις για να τους τιμήσουμε: τον Λουκά Κούσουλα, τον Τάσο Πορφύρη, τον Κώστα Βρεττό από το Γύθειο, τον Μιχάλη Γκανά, τη Μαρία Λαϊνά και άλλους πολλούς, ήδη γνωστούς ή όχι, που η διαίσθησή της όμως διέβλεπε την εξέλιξή τους.

Γιατί η Γιώτα Αργυροπούλου πέρα και πάνω από όλα ήταν στοχαστική και ευαίσθητη θεραπαινίδα της ποίησης, ισάξια με τη Μαρία Πολυδούρη, και τίμησε με το έργο της το χωριό της, όλη τη Μεσσηνιακή γη, τον κλάδο μας, τους δικούς της ανθρώπους, τους φίλους της. Προσπάθησε με τα ποιήματά της να βάλει ένα λιθαράκι να γίνει ο κόσμος καλύτερος. Επηρέασε με την παρουσία και το έργο της την πνευματική κίνηση της Καλαμάτας και δημιούργησε έναν κύκλο νέων ποιητών και συγγραφέων, που ακολουθούν τον δύσκολο δρόμο της ποίησης και της λογοτεχνίας.

Το ποιητικό έργο της Γιώτας Αργυροπούλου αριθμεί πέντε ποιητικές συλλογές.

Στην πρώτη της ποιητική συλλογή, **Η τοιχογραφία της Άνοιξης**, είχε ως θέμα το μαγικό γεγονός του έρωτα και τα πάθη του. Ποιήματα ερωτικά, που παρά την προτροπή πολλών δεν ξαναέγραψε γιατί:

Κοιτώ τον σύντροφό μου
παρακαλώ βουβά να μη γράψω ποτέ πια
ερωτικά ποιήματα.[2]

---

[1] Παραλλαγή των στίχων: *Τα ιώδη ράμματα της αυγής/της κλείνουν απαλά τα μάτια* ,από το ποίημα **Σαπφώ**, της συλλογής "Τοιχογραφία της άνοιξης", εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ, Αθήνα 2006, σ.17

[2] Από τους τελευταίους στίχους της συλλογής "Τοιχογραφία της άνοιξης", 'ο.π., σ.69

Έχει γνωρίσει τον Δημήτρη, σύντροφο και άντρα της και επιλέγει την αγάπη του, από την προσδοκώμενη δόξα ερωτικών ποιημάτων. Παντρεύτηκαν το 1999, με παραδοσιακό γάμο στο χωριό της και πορεύτηκαν μαζί μέχρι το τέλος. Δημήτρη, δεν βρίσκουμε λόγια να σε παρηγορήσουμε, σου είμαστε όμως ευγνώμονες για την παρουσία σου δίπλα της, για την αγάπη σου, τη συμπαράστασή σου, για τον χώρο που της έδινες να αφιερώνεται στην ποίησή της.

Η δεύτερη ποιητική της συλλογή, **Νερά απαρηγόρητα**, είναι μια τρυφερή νοσταλγική αναδρομή στην παιδική της ηλικία και στον τόπο της, στη μεσσηνιακή γη και ύπαιθρο. Υμνείται ο παραδοσιακός πολιτισμός, η χειροποίητη ζωή.

Το 2010, με την τρίτη της ποιητική συλλογή **Διηγήματα** καταξιώνεται σε Πανελλήνια κλίμακα, καθώς βραβεύεται με το βραβείο Γεωργίου Αθάνα από την Ακαδημία Αθηνών. Ύψιστη τιμή για την ποιήτρια Γιώτα. Και για τον τόπο μας, την Καλαμάτα.

Με την τέταρτη ποιητική της συλλογή **Ποιητών και Αγίων Πάντων**, περνάει από το δημοτικό τραγούδι και τη λαϊκή παράδοση στη λόγια ποίηση, στους ομότεχνούς της ποιητές, που τους θαυμάζει, τους σέβεται και τους αγαπά και τους τοποθετεί δίπλα στους αγίους που την παρηγορούσαν.

Αυτή η συλλογή είναι αφιερωμένη στη μητέρα της και τον πατέρα της. Τον πατέρα της ευτύχησε να τον κατευοδώσει στο τελευταίο του ταξίδι πριν από τέσσερα χρόνια. Στη μητέρα, που της μάθαινε όταν ήταν κοριτσάκι το "τραγούδι του νεκρού αδελφού", έλαχε η τραγική μοίρα να την αποχαιρετήσει. Πώς να πενθήσει; Με τι καρδιά, με τι κουράγιο θα της τραγουδήσει το τελευταίο μοιρολόι; Θα της πω μόνο αυτό: Η Γιώτα έχει κερδίσει ήδη την αθανασία και μαζί μ' αυτήν θα μνημονεύονται πατέρας και μητέρα, το γένος Αργυροπούλου, για πάντα. Και ύστερα η Γιώτα αντιμετώπιζε τον θάνατο με μειλίχιο ύφος, ως φυσικό φαινόμενο. Οι νεκροί στα ποιήματά της δεν είναι φοβεριστικοί. Ζουν μια άλλη ζωή δίπλα σ' αυτή που έζησαν.

Ένα χρόνο πριν, σε ένα κατάμεστο Πνευματικό Κέντρο, απόδειξη της αγάπης και της αποδοχής της από τους συμπολίτες της , παρουσίασε την τελευταία ποιητική της συλλογή **Για Σίκινο, Ανάφη, Αμοργό**. Άφησε τη Μεσσηνιακή γη και έβαλε πλώρη για το Αιγαίο. Τόλμησε να αναμετρηθεί με τον Ελύτη, τον ποιητή του Αιγαίου και τα κατάφερε. Βγήκε αλώβητη από τη σύγκριση.

Τι θέλω εγώ με το αιγαίον φως;
Πήγα θα πουν να παραβγώ στον ποιητή; [...]
Μα είδα και ελόγου μου το φως
και ούτε μπορώ να το σιωπήσω.[3]

Το σώμα της σε λίγο θα επιστρέψει στη γενέθλια γη που λάτρεψε, όμως εμείς θα την φανταζόμαστε να ταξιδεύει πάνω από τα νησιά του Αιγαίου, εκπληρώνοντας την ευχή που είχε διατυπώσει:

ώσπου να φύγω πούπουλο
στην τελευταία μετακόμιση
με μόνο το καλό μου το φουστάνι.[4]

[3] Από τη συλλογή "ΓΙΑ ΣΙΚΙΝΟ, ΑΝΑΦΗ, ΑΜΟΡΓΟ", εκδόσεις GUTENBERG, Αθήνα 2017,σ.24

Θα την θυμόμαστε και με τα καπέλα της, που είχαν γίνει χαρακτηριστικό της γνώρισμα τα τελευταία χρόνια. Θα τη θυμόμαστε στοχαστική να μιλάει για ποίηση και ποιητές, να διαβάζει ποιήματα. Θα την θυμόμαστε άλλοτε χαμογελαστή και άλλοτε με το γάργαρο γέλιο της. Γιατί η Γιώτα εκτός από ποιήτρια ήταν και ένας πολύ ζεστός άνθρωπος. Θα την θυμόμαστε να προσφέρει τις μαρμελάδες της, δεμένες με περίτεχνες κορδέλες, και χειροποίητες λαμπάδες κάθε Πάσχα, κατάθεση ψυχής σε όσους εκτιμούσε.

Με συντριβή σε αποχαιρετάμε σήμερα με το καλό σου το φουστάνι, ο σύζυγός σου και η μητέρα σου, οι φίλοι σου, οι συνάδελφοι σου, οι μαθητές σου, οι συγχωριανοί σου, οι συμπολίτες σου και τραγουδάμε:

Σε παρακαλώ βοριά μου
φύσα ταπεινά
ν' αρμενίσουν οι ψυχές τους
να ΄ρθουνε κοντά[5]*.*

Να συναντήσεις τις αγαπημένες σου Σαπφώ και Μαρία Πολυδούρη. Να προστεθείς στον κύκλο των καταξιωμένων ποιητριών.

Καλό σου ταξίδι, με ορθάνοιχτα πανιά.

*Το κείμενο αυτό εκφωνήθηκε στην εξόδιο ακολουθία της ποιήτριας, από την Μαρία Τσαγκαράκη, πρόεδρο του Συνδέσμου Φιλολόγων Μεσσηνίας

[4] Από τη συλλογή "Διηγήματα", εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ, Αθήνα 2010, σ.30
[5] Από τη συλλογή "Νερά απαρηγόρητα", εκδόσεις ΠΛΑΝΟΔΙΟΝ, Αθήνα 2004,σ. 54